

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Firma Fides Resurrectionis robur addit animo contra omnes molestias vitæ humanæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Firma fides Resurrectionis robur addit animo contra omnes molestias vite humanæ.

ARTICULUS IV.

Fides resurrectionis omnes mitigat amaritudines.

Tolle fidem Resurrectionis Jesu Christi, vana est Religio nostra Christiana: tolle nobis spem resurrectionis nostræ finalis, miseræ humanæ omnino sunt intolerabiles, & mors, quæ finire has debet, rerum omnium terribilium est terribilissima. Verum in tuto colloca firmam hanc fidem, & certam hanc spem, nec adversitates vitæ præsentis amplius amaræ sunt, nec mors, quæ ab illis liberare nos debet, amplius est formidanda.

Quid triumphare fecit Jobum de diluvio hoc calamitatum, quæ totum constituere videbantur exercitum, ad illum vel subvertendum suâ vehementiâ, vel ad illum obruendum suâ multitudine, vel ad illum consumendum suâ duratione? quis conservavit ipsum in sterquilinio suo, totum vivum devoratum à vermibus, nutrientibus se putredine corporis sui? unde est, quod firmus & erectus ipse permanserit, velut victor sublatus in thronum suum, ut cunctis esset admirandum spectaculum sæculis? quis contulit ipsi hoc robur, nisi fides resurrectionis Redemptoris sui, & spes resurrectio-

nis suæ propriæ. Quis percipere non aveat, quid dicat de majestate magni hujus mysterii? Auscultate, quid & quomodo loquatur.

Quis mihi tribuat, ut scribantur sermones mei? Job. 19.

quis fidelem mihi det Commentariensem, qui omnia mea annotet verba, illaque consignet posteritati, ut à cunctis audiri & auscultari possint sæculis. *Quis mihi det, ut ex-ventur in libro stylo serreo, aut plumbi lamina, vel cæte sculpantur in silice & quis mihi id præstet obsequii, ut alicui imprimantur volumini, aut scalpello ferreo in plumbeis cælentur laminis, vel potius characteribus aureis, insculpantur æri vel marmori, ut nullo unquam deleantur tempore? nonne advertis, quâ majestate suum exordiat sermonem? & nonne persuasum habes, quod verbis tam magnificis, quibus utitur, res magnas moliat effari nobis, quodque ingenti exæstuet desiderio, ut profundè imprimantur cunctis mentibus mortalium? sed quænam ergò hæc res sunt magnæ, quas ita ardentè desiderat nostris indelebiter insculpi cordibus, consignari memoria? Kkkkkk Ad-*

Quo tempore
Job scripserit,
an antiquior
sit Moyle.

Admirabile arcanum est, quod mundo: siquidem ipsius liber vix non omnium antiquissimus est, quos sacra novit Scriptura. Nonnulli credunt, quod vixerit ante tempora ipsius Moylis, & alii communius sequuntur opinionem Origenis, qui credit, ipsum saltem fuisse Moylis contemporaneum, vel parum ipso antiquiorem. Sanctus Hieronymus in libro quaestionum Hebraicarum, ubi studiosam navat operam inquirendis & eruendis antiquitatibus, dicit, magnum hunc virum non fuisse ex filiis Esau, nepotibus Abraham, uti plures crediderunt, sed ex familia Nachor, Abraham fratris, qui ex uxore sua Melcha habuit filium natu majorem, quem appellavit Hus, ex quo Hebraei tenent, quod descenderit ille, cujus liber incipit ab his verbis: *Vir erat in terra Hus.* Quidquid de hoc sit, semper certum est, hunc virum sanctum & admirabilem, sicut ipsum nominat sanctus Augustinus in Civitate Dei, unum fuisse ex antiquissimis, eloquentissimis, & illustrissimis Scriptoribus sacris.

Lib. 18. c. 47.

Job primus
locutus est de
resurrectione.

Ipsa igitur ante omnes alios manifestavit nobis efficacissimum hoc arcanum, quod unicuique abunde sat esset ad reddendum omnes homines omni solatio & felicitate refertos, non

obstante miseriarum torrente, quibus vita obruitur humana. Et ecce, in quo id ipsum consistat: *Scio, quod Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terra surrecturus sum, & rursus circumdabor pelle mea, & in carne mea videbo Deum Salvatorem meum.* Scio, dicit nobis, Redemptorem meum esse vivum. Ita, id scio & certus sum, quod, postquam est mortuus pro me in Cruce, ut me redimeret pretiosi sui sanguinis effusione, resuscitandus sit die tertio, ex propria virtute sua resumens vitam, non amplius amissurus ipsam. Tam certe id scio, ut dubitare de hoc non possim. *Scio.*

Sed ulterius adhuc scio, me-
metipsum, qui modò putrefieri
me video totum vivum, post-
quam consumptus fuero à ver-
mibus, reductus in pulverem, tu-
mulatus in sinu terræ, in novissi-
mo die resurrecturum è sepul-
chro meo, vitæque induendum
me denuò. Scio me eadem ite-
rum amicum pelle, quæ mo-
dò operit & contegit ossa mea,
meq; vivum in eadem hac carne,
quam modò tenco, conspectu-
rum Deum meum, Salvatorem
meum.

Quid inquis sanctissime Job?
non erit hæc eadem caro, quæ
tolerare modò nos facit tam
vos dolores; hæc enim corrup-
pitur, destruitur, comeditur à
vermibus, & tandem tota anni-
hila-

Job asseverat,
carnem suam
sibi fore red-
dendam.

Confirmat ef-
ficaciter, visu-
rum se Deum
in eadem car-
ne sua.

hilabitur; sed locò illius recipies
 aliam, quæ longè perfectior erit;
 sic non amplius eris tu ipse, sed
 aliam omninò indues personam.
 Non, inquit, ego ipse erò, non
 alius. Videte, quàm egregiè
 hanc confirmet veritatem: *Quem
 visurus sum ego ipse, & oculi mei con-
 specturi sunt, & non alius.* Ego ipse
 videbo ipsum; ego ipse in per-
 sona ero, & non alius; iidem hi
 oculi, quibus modò intueor fu-
 nestum calamitatum mearum
 objectum, speciosissimam Re-
 demptoris mei conspecturi sunt
 faciem. O verba omni plena
 solatio pro afflictis! O fides ad-
 mirabilis, quæ imbecillimos
 quosque confirmat! O spes bea-
 ta, quæ dejectissimos quosque
 relevat & corroborat animos!

Positâ fide re-
 surrectionis
 facile con-
 temnimus
 omnes mise-
 rias humanas.

Siquidem quid mali inferre
 nobis poterunt omnes miseræ
 humanæ, cum tot, tantâsque ex-
 spectemus felicitates divinas?
 quam ruinam conciliare nobis
 poterit mors ipsa, cum toto fu-
 nesto apparatu, quem trahit post
 se, cum certi simus de beata im-
 mortalitate? & tandem quid
 damni accidere potest nobis,
 quando corpus hoc nostrum,
 quod deserit terrenum hunc
 carcerem, captivantem animam
 nostram, destruetur, cum pro-
 missionem teneamus Dei, quòd
 idem hoc corpus, eadem hæc a-
 nima, totum hoc esse, quod ac-
 cepimus ab ipso in Creatione,

reddendum in resurrectione sit
 nobis, abs eo, quin vel minimus
 è capitibus nostris pereat capil-
 lus? *Et capillus de capite vestro non
 peribit.* Quanta consolatio, cer-
 tum esse, quòd hæc omnia in
 statu multò perfectiori reddenda
 sint nobis, exempta à cunctis mi-
 seris temporum, in possessione
 totius felicitatis æternæ, ubi ii-
 dem hi oculi, qui effundunt mo-
 dò lacrymas tristitiæ, perfunden-
 tar gaudiò, aspicientes sacratissi-
 mam Redemptoris sui Humanita-
 tem, dum interim anima nos-
 tra clarè ipsius intuebitur Divi-
 nitatem?

Luc. 21.

Verùm dic nobis sanctissime Unde Job di-
 & sapientissime Vir, unde nôsti dixerit scien-
 hæc omnia? quis sublimem tiam de resur-
 hanc te edocuit Philosophiam, rectione,
 antequam lex fuerit scripta? si-
 quidem tempore legis nesciebant
 id Sadducæi, uti observat Evan-
 gelium: *Sadducæi, qui dicunt non
 esse resurrectionem.* In qua Acade-
 mia id edoctus es, siquidem illa
 Atheniensium, quæ habebatur
 pro florentissima totius mundi,
 id ignoraverit, uti expertus est
 sanctus Paulus, quando prædica-
 vit illis in Areopago? in qua
 schola desuper accepisti infor-
 mationem, siquidem tota Philo-
 sophia humana non solum non
 docet divinam hanc veritatem,
 sed oppugnat ipsam velut falsam,
 ipsamque credit impossibilem,
 ceu infallibile tenens effatum,

Kkk kkk 2

quod

quod à privatione ad habitum non
detur regressus.

Deus solus re-
velare potuit
Jobo verita-
tem de resur-
rectione.

Responderet tibi : non didici
ab hominibus illam ; cum natu-
ralis non sit ; nec meis illam co-
gnovi sensibus , cum non sit cor-
poralis ; nec ratio mea humana
excogitavit illam , cum prorsus
illius excedat captum . Est radius
descendens à Patre luminum in
animam meam ; est fides , quæ
me sic docet ; est revelatio pri-
mæ veritatis ; est arcanum , quod
habeo à Deo solo ; & ecce id,
quod me demulcet gaudio , quod
invincibilem mihi confert forti-
tudinem , quæ conservor in mag-
no hoc malorum diluvio , quæ
in meo me obruunt sterquilinio.

Pulchrum
spectaculum,
videre Jobum
triumphan-
tem de malis
per fidem re-
surrectionis,

Venite & videte , ô mortales,
accurrite omnes mundi natio-
nes , congregate vos cuncta sæ-
culâ ; venite & videte rem , quæ
omnium vestrum meretur ad-
mirationem ; venite & videte
hominem , quem illustris prosa-
pia inter Maximos recensuit O-
rientis : *Magnus inter omnes Orien-
tales* ; quem longa conspexere
tempora in abundantia divitia-
rum , voluptatum , honorum ,
numerosâ & florente stipatum
familiâ , servorum circumseptum
gregibus , magnâ pollentem auc-
toritate , plurimis præpotentem
amicis , & ut verbo dicam , omni
circumfusum prosperitatum ge-
nere ? ecce illum totum redac-

tum ad incitas , omnes ipsius gre-
ges vel à furibus abreptos , vel
ab igne cœli consumptos , om-
nes ipsius famulos mancipatos
vel carceri vel servituti , domus
ipsius tempestate subverfas , &
omnes ipsius filios propriis suis
contritos ruinis ; & quali omnia
hæc nihil forent , consignatum
potestati diaboli , ut percuteretur
ab eo ulcere pessimo à planta
usque ad verticem , sævis afflic-
tum doloribus , carne edusque
putrefactum , ut non esset nisi
vermium nidus & ingens cumu-
lus . In extrema hac necessitate
ab omnibus derelictus amicis , à
propria conjuge persecutionem
passus , tandem abjectus est in
sterquilinum velut putidior &
foetidior sterquilinio ipso , nihil
aliud habens suppellectilis , quàm
fragmen testæ ad radendum sa-
niem ex ulceribus torrentis mo-
re profluentem . Quanta cala-
miratum inundatio !

Venite & videte admirandum
hunc hominem , qui inter hæc
omnia vivit consolatus , benedi-
cens Deum , & triumphans in
patientia sua de omnibus iis , quæ
conterere & in desperationem
adigere possent innumeros ho-
mines , citrà id , quod protulerit
unquam vel unicum verbum ,
quod adversaretur reverentiæ &
submissiõni Deo debitæ . O ani-
mam invincibilem ! ô prodigi-
um fortitudinis ! ô miraculum
patien-

Job
fuit
dium
suo,

patientia! dicat is vobis, unde proficiscatur in ipsum virtus hæc animi, hæcque firmitas inconcussa magnis basibus mundi. Indè est, quia scio, quòd Redemptor meus vivit, non obstantibus omnibus pallionis & mortis suæ tormentis, quòd; aliquandò erit dies, quo ad exemplum & per virtutem ipsius recipiam iterum vitã, circumdandus denuò eadem pelle meã, & in propria carne mea visurus Deum meum, Salvatorem meum. Ecce expectatio mea, & spes mea, quæ consolatur me.

Job tenebat
suum reme-
dium in sinu
suo,

Verùm hoc procul abest à te, & è vicino tua te torquent mala, remedium tuum non est nisi imaginarium, & mala tua reipsã & verè te vexant, affliguntque plurimùm. Non, remedium meum magis præsens est mihi malo meo; siquidem mala mea non nisi exterius circumdant me, & remedium meum in penetralibus est animæ meæ, in sinu meo absconditum circumfero illud: *Reposita est hæc spes mea in sinu meo.* Conservo vivam hanc fidem, circumfero firmam hanc spem in arcano cordis mei; & hæc interiori me replet gaudio, dum nonnisi exterius calamitates me obruunt, conterunt afflictiones. Ecce igitur mirum & arcanum artificium, quo vivere quis possit semper consolatus, semper beatus, quamvis tantis, quantis Job obrutus miseriis.

Quid inquis ad hæc, vecors & infidelis anima, quæ mox dejeris, cedisque dolori, sæpius erumpens in querimonias, & nunquam etiam exasperaris impatientia ob minimas, quæ invadunt te, vitæ humanæ adversitates? an omnia sunt perditã, si quidquam pateris, si bono quodam ipoliaris caduco, si morbo quodam affligeris vel dolore, si amicus tibi moritur vel proximus, si mori contingit teipsum & privari vitã corporis? an omnia propterea sunt perditã in perpetuum? Illi, qui nec vivam habent fidem resurrectionis Jesu Christi, nec firmam propriæ resurrectionis suæ spem, teneant omnia esse perditã, seque affligant propterea; cum non levem ad hoc habeant ansam. Sed vos fratres mei, inquit nobis magnus Apostolus S. Paulus, qui circumfertis solidam hanc spem firmiter insculptam cordibus vestris, æstimare debetis nihili omnes res vitæ præsentis, nec ipsarum moveri iacturã; nonnisi momentaneum hoc est: tandem enim reddentur vobis omnia modo magis perfecto, quàm habeatis modò & in præsentem, adjectã insuper securitate, non perendi illa amplius in æternum.

Dum vivimus, quid expectemus aliud, quàm pati, cum vita nostra aliud non sit, quàm molestum exilium & vallis lacrymarum;

Kkk kkk 3

Inmerito affligimur ob mala vitæ præsentis, cum credamus resurrectionem.

rum, nihilominus consolari nos ipsos debemus interea spe dulci, quod inde aliquando liberati in patriam nostram caelestem sumus intraturi. Non recordaris, quod fueris in principio parvulus captivus naturae, inclusus in ventre matris tuae, sanguinem inter & spurcicias, velut in foetido quodam & obscuro carcere, cujus habitatio tibi fuisset intolerabilis, si recordari tuarum potuisses incommoditatum? unicum desiderium, quo tunc urgebaris, erat exeundi inde, ut videres lumen diei, & liberiori fruereris aurâ.

Sumus in hoc mundo velut in carcere.

Imaginare tibi, mundum hunc inferiorem, in quem nascendo dilapsus es, esse velut secundum quemdam carcerem paulo ampliore primo, verum non minus incommodum, eoquod innumeris hic obruaris calamitatibus ac miseriis; eoquod non magis videas hic, quam in primo refulgens lumen magnae diei aeternitatis; eoquod non respices hic jucundam auram vitae aeternae, pro qua creatus es; eoquod tua hic non fatientur desideria, nec gustare pollis supremas, quae te expectant, felicitates, quasque intrare non valeas, nisi per secundam quamdam nativitatem.

Mors iustorum est ipsorum nativitas.

Nonne vides, quod id, quod nuncupamus nos mortem iustorum, Ecclesia melius nobis instructa (utpote directa à Spiritu sancto) nuncupet ipsorum nativitatem?

Natalis sanctorum Martyrum. An ignoramus, quod mater parvulorum Machabæorum, quae genuerat filios suos ex utero suo primâ vice cum dolore, viderit illos nasci secundâ vice cum gaudio è sinu hujus mundi, quando cruentum ferrum persequentis Antiochi discidit ipsorum corpora, ad carneum demoliendum carcerem, quo retinebantur in terris.

Quam pulchrum spectaculum, intueri septem hos fratres, relinquere vitam mortalem superfusos gaudio, pro eo, quod Machabæi plorantes intraverint illam? quantum solatium nobis, aspicere eos omnes tam securos, tamque consolatos, ut illa, quae susterebant in illo transitu, non essent nisi dolores secundae cujusdam nativitatis, ad intrandum in beatam quamdam aeternitatem. Unus dicebat Tyranno: Tu amputas mihi linguam, tu mihi praescindis manus & pedes, sed certus sum, redditurum haec omnia, quae à me tollis, mihi Deum. Alius eadem primi tolerans supplicia, suffert ea cum gaudio, certus de resurrectione sua, & audacter suum provocans persecutorem, dicebat ipsi: *Tu quidem scelestissime in presenti vita nos perdis; sed Rex mundi defunctos nos pro suis legibus, aeterna vita resurrectione suscitabit.* Alius postulatus linguam, citò protulit ferro rese-

2. Macch. 7.

Machabæi contemnunt tormenta, certi de resurrectione sua.

Exer
puer
Mach
baor
pude
fund
fianc

refecandam, & cum fiducia ait: E caelo ista possideo, sed propter Dei leges nunc hæc ipsa despicio, quoniam ab ipso me ea recepturum spero. Alter, quem crudelius adhuc torquebant, cum jam esset ad mortem, sic ait: *Potius est ab hominibus morti datos, spem expectare à Deo, iterum ab ipso resuscitandos.*

Exemplum
puerorum
Maccha-
baorum
pudore suf-
fundit Chri-
stianos.

Et omnes alii pulchro hoc fratrum suorum exemplo exstimulati, eadem animati fide, eadem confirmati spe, ardere videbantur desiderio immolandi se totidem supplicii, quot habebant membra corporis, festinantes nasci illicò eidem vitæ beatæ, quâ alii jamjam fruebantur. Verùm an possibile sit, ipsos habuisse tantum luminis in mediis umbris Testamenti veteris? quantum hoc nobis probrum, quòd in pleno Evangelicæ veritatis die ostendamus nos ipsi habere minus? quantâ sumus digni animadversione, si profitentes Religionem, quæ gloriatur adorare se Deum mortuum & resuscitatum, adeò vecordes sumus & desides, ac si nihil crederemus ex eo? & si dicendo, quòd firmiter credamus resurrectionem nostram finalem, pati nolumus vel minimum malum, concussi tremore ad simplicem mortis intuitum, sine qua tamen resuscitari nobis est impossibile; quanto id nobis dedecori!

O quàm luculenter ostendimus, profundas esse nostras tenebras, nosque haud aliam agnoscere vitam, quàm illam corporum, nobis cum bestiis communem! in hoc non ab similes carnali illi fœminæ Brixienti, cujus tumulo inscripta sunt duæ hæc verba pro Epitaphio: *Vixi, & ultra vitam nihil credidi.* Nonne videtur tibi, nos credere velut ipsam, quòd nihil sit præter vitam præsentem, quòdque hæc perditâ perdamus omnia? nam si persuasi essemus, vitam aliam infinitâ ratione meliorem nos expectare, hæcque nos non intraturos, nisi prius deseramus aliam, quam modò tenemus, eodem ageremur desiderio quamprimùm exeundi inde, quo agitur infelix captivus catenis oneratus in carcere, è suo exeundi ergastulo, suamque obtinendi libertatem. O si verè crederemus veritatem alterius vitæ!

Quando videremus imminere nobis jacturas bonorum, amicorum, sanitatis, diceremus: tantò melius, ecce catenæ, quæ me stringunt, disrumpuntur. Quando obruerent nos morbi, qui mortis sunt prodromi, nostrum debilitantes corpus, nostrumque accelerantes finem, gauderemus & cantarem præ lætitia. *Vir Vide Rodriguez. 1. partitione in sylvis, præter mentem tract. 8. c. 21.* à suis desectens, invenit se folium

Fulchrum exemplum hominis firmiter credentis resurrectionem, & cantantis præ gaudio in miseris suis.

lum in profunda quadam solitudine, & cum nesciret, quò se verteret, subsistit paulisper, auscultaturus, an quidquam illorum perciperet; sed pro eo, ut audiret clamores aut sonitum cornu venatorii, tam suavem, tamque jucundam percepit harmoniam, ut summè fuerit ex ea oblectatus. Unde allabatur hæc vox, dicebat intra seipsum, in loco tam solitario? sitne hic quispiam Angelus? an vox hæc alicujus sit hominis? & postquam aliquamdiu admirandus ipsi avidas præbuerat aures, suum illuc urgebat equum, unde ipsa allabebatur.

Hæsit attonitus, quando conspexit pauperem quemdam leprosum tantæ deformitatis, ut ciceret horrorem aspicienti, strigentem manu suâ frustum carnis suæ, quæ per frustra, tota dilabebatur putrida. Sed cum sibi imaginari non posset, è corpore tam foetido proficisci vocem tam suavem, interrogavit ipsum: an ignoras, quisnam tam suave concinat melos in loco hoc deserto? Ego ipse, illustrissime Domine, respondit ipsi leprosus, ita cano, ac memetipsum ita solus oblecto, mihi ipsi solus id tribuo solatii. Quomo-

dò tu, reponit ipsi totus attonitus vir nobilis? itane in statu tam miserando, in tanto miseriarum, quibus obrueris, cumulo cantes & jubiles, pro eo, quòd plorandum & ingemiscendum tibi sit potius?

Nihilominus ego sum, mi Domine, confirmat leprosus, & non miraberis, si meæ tibi pandam causam lætitiæ. Considero, Deum inter & me aliud non esse medium, nisi parietem hunc luteum, nempe miserabile corpus meum: hoc solum mihi obstat, ne liceat videre ipsum & satiare succensa animæ meæ ipsum possidendi desideria. Hinc juxta mensuram, quâ destruitur hic paries, & ex putredine per frustra dilabatur, perfundor gaudio, conspiciens, appropinquare libertatem meam; & abscondere non possum gaudium cordis mei, quin erumpat per mei carminis dulcedinem. Quis diffitebitur, affectus nobilis hujus cordis, longè adhuc suaviores fuisse voce ipsius? Eheu! cur similibus caremus, nisi quòd fide sat vivâ non concipiamus resurrectionem Domini nostri, nec illam, quam promisit nobis?

ARGU-